

Službe i karizme u Crkvi – slobodno i radosno življenje Evandelja

(Vjeroučeni model za II. razred srednje škole)

II. nastavna cjelina: Život s Crkvom i u Crkvi

Nastavna tema: Službe i karizme u Crkvi – slobodno i radosno življenje Evandelja

Odgovorno-obrazovni ciljevi:

- razumjeti značenje „proročkog poslanja“ Crkve te kako proročki karakter Crkva živi u svojoj novovjekoj povijesti
- shvatiti da je proročki duh vrlo potreban Crkvi i u ovom vremenu
- kritički se suočiti s djelovanjem Crkve osobito u Domovini i vlastitoj sredini
- otvoriti se poticaju Duha Svetoga na osobno proročko djelovanje

Metodički pristup: problemsko-stvaralački u kombinaciji s analitičkim

Oblici rada: frontalni, individualni, rad u skupini

Metodički postupci: izlaganje, usmeno izražavanje, čitanje tekstova, pisano izražavanje **Nastavna**

sredstva i pomagala: tekstovi o proročkom poslanju Crkve, biografija suvremenih „proroka“; vjeroučeni udžbenik „Odvažni svjedoci; hamer papir, flomasteri

Globalna struktura i tijek sata:

1. Molitveno-meditativni početak:

Vjeroučitelj čita evanđeoski tekst (uz glazbenu podlogu):

„Bijaše među farizejima čovjek imenom Nikodem. On dođe Isusu obnoć i upita Isusa: 'Kako se čovjek može roditi kad je star? Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se?' Odgovori Isus: 'Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: 'Treba da se rodite nanovo, odozgor.' Vjetar puše gdje hoće; čuješ mu šum, a ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha'." (Iv 3, 1-8)

2. Stvaranje problemske situacije i uvod u temu:

Vjeroučitelj se nadovezuje na pročitani tekst postavljajući pitanja:

- Što znače riječi: „Vjetar puše gdje hoće... Tako je sa svakim koji je rođen od Duha!“
- Tko je rođen od Duha? Jesu li to svi ljudi, svi kršćani ili neki posebni duhovni velikani?
- Koja bi bitna karakteristika trebala krasiti 'rođenoga od Duha'?
- Prepoznajete li u svojoj kršćanskoj sredini ljude 'rođene od Duha'?

Sv. Pavao među karizmama posebno ističe „proroštvo“: „Težite za ljubavlju, čeznite za darima Duha, a najvećma da prorokujete. Jer tko govori drugim jezikom, ne govori ljudima nego Bogu: nitko ga ne razumije jer Duhom govori stvari tajanstvene. Tko pak prorokuje, ljudima govori: izgrađuje, hrabri, tješi. Tko govori drugim jezikom, sam sebe izgrađuje, a tko prorokuje, Crkvu izgrađuje. A htio bih da vi svi govorite drugim jezicima, ali većma da prorokujete. Jer veći je tko prorokuje, negoli tko govori drugim jezicima.“ (1 Kor 14, 1-5).

Proročki duh ili karakter Crkve ne može se posve izjednačiti s karizmom prorokovanja. „Crkva je nesumnjivo prostor nazočnosti Duha. A Duh je, znamo, dinamična božanska stvarnost koja kroz svu povijest spasenja čini velika djela... On je i Duh slobode, istine, novosti, izvanrednog, ljubavi. Stoga zahvaljujući baš toj dinamičko-duhovskoj stvarnosti koju nosi u svojim njedrima, Crkva ne može ne biti proročka u svojoj svakodnevnoj praksi ako želi uistinu živjeti autentično, a ne shizofreno.“ (N. Bižaca)

3. Izdvajanje i preciziranje problema:

Što je s prorokovanjem u današnjem vremenu? Imamo li mi proroka? Tko su oni? Crkva u svim vremenima mora biti proročka. Na to nas poziva Sveti pismo! Kako ih prepoznati i kako biti prorok? O tome ćemo danas zajedno razmišljati.

4. Istraživački rad u skupinama:

Svaka će skupina dobiti dva teksta: jedan s kratkim životopisom jednog suvremenog proroka, a drugi sa sadržajem iz kojega se može dobiti makar površna slika o njegovom proročkom djelovanju. Nakon što pročitaju tekstove učenici će kratko razgovarati o tome kako se dotična osoba proročki angažirala. Potom će na jednom komadu papira (većeg formata, npr. hamer-papiru) napisati nekoliko natuknica u dva stupca. U lijevom stupcu izdvojiti će okolnosti u kojima je dotična osoba djelovala ili djeluje, a u desnom stupcu što je dotična osoba poduzela pod utjecajem proročkog nadahnuća na promjeni tih okolnosti.

Prva skupina:

PEDRO ARRUE – „Karizmatski i proročki svjedok Drugog vatikanskog sabora“

Tko je Pedro Arrupe?

Pedro Arrupe je rođen 1907. u Bilbau (Španjolska). Pri završetku studija medicine u Madridu ulazi u Družbu Isusovu. Kad je 1932. republikanska vlada odlučila protjerati isusovce, napušta Španjolsku i nastavlja studij filozofije i teologije u Belgiji, Nizozemskoj i SAD, gdje se specijalizirao u graničnim pitanjima između medicine i teologije. U isto vrijeme bavi se socijalnim radom. Godine 1938. odlazi u misije u Japan gdje ostaje 27 godina. Najviše radi u siromašnim četvrtima Tokija, bio je učitelj novaka i kasnije provincijal u Tokiju.

Da bi što dublje upoznao japansku dušu i duhovno podrijetlo svojih novaka, temeljito proučava stare zen-budističke puteve meditacije, obavlja duhovne vježbe po budističkim samostanima, vježba gađanje lukom, pisanje kistom, ceremonijal pri uzimanju čaja, staro japansko kazalište i književnost... Objavio je osam knjiga na japanskom jeziku. U Hirošimi je 1946. doživio eksploziju atomske bombe i kao liječnik spasio život mnogim Japancima. Godine 1965. 218 isusovaca izabire tokijskog provincijala Pedra Arrupea za vrhovnog poglavara Družbe Isusove. Obišao je svu svoju subraću po svijetu. U Hrvatskoj je bio nekoliko puta. Svojim zapaženim predavanjima sudjelovao je na raznim skupovima. Dobro je poznavao vjersko stanje suvremenog čovjeka, želje i probleme mlađih, teškoće vjerovanja i ateizam. Umro je u Rimu 1991. godine.

Po čemu je poznat pater Arrupe?

P. Arrupe je imao utjecaja ne samo među isusovcima već je ostavio trag i u društvenim zbivanjima svog vremena. Magazin „Time“ stavio je njegovu sliku na svoju naslovnicu 1973. godine. To govori o važnosti njegova djelovanja. Dvije godine kasnije, na glavnom sastanku njegova reda, p. Arrupe je postavio novu viziju - misiju za sve isusovce širom svijeta koja se sastojala u širenju pravde u svijetu kao središnjem i najočitijem vidiku vjere. Kada su, u godinama koje su slijedile, petorica isusovaca bila mučena u tri različite zemlje, on je podsjetio svoj red „ukoliko odlučimo nasljedovati Krista slijedit će i progoni, jer oni dolaze sa službom vjeri i širenjem pravde.“ 1970-ih godina, nakon pada Saigona, bio je toliko potresen valom ljudi iz Vijetnama koji su bježali na brodovima i čamcima da je ustanovio „Jesuit Refugee Service“ (isusovačku službu za izbjeglice i raseljene osobe), koja i danas djeluje u više od 50 država svijeta i brine se za svekoliku pomoć raseljenim osobama.

Druga skupina:

DOM HELDER CAMARA – „Proročki glas onih bez glasa“

Tko je dom Helder Camara?

Rođen je 1909. na sjeverozapadu Brazila, kao jedanaesto od 13 djece. U 22. godini je zaređen svećenika. Godine 1931. je osnovao Legiju rada Ceará, a 1933. katolički radnički sindikat. Od 1935. je na čelu Katoličke akcije Brazila. Za biskupa Olinde i Recifea izabran je 1952. godine. Njegovom zaslugom osnovana je Latinsko-američka biskupska konferencija (CELAM). Godine 1956. pokrenuo je kampanju *Saint Sebastian* kojom je kanio riješiti probleme stanovnika u favelama (stračare na rubu grada). 1959. je osnovao u Rio de Janeiru *Banku providnosti* koja se posebno bavi pitanjem siromaštva. Câmara je osnovao prvu crkvenu bazičnu zajednicu u Brazilu i bio jedan od najistaknutijih predstavnika teologije oslobođenja. Jedan je od najvećih boraca za

ljudska prava u Brazilu. Poseban trn u oku bila mu je politika bogatih zemalja koje su povećavale svoje bogatstvo na štetu siromašnih. Umro je 1999. godine u Recifeu. Njegov grob nalazi se u *Mauzoleju biskupa* u katedrali u Olindu.

Po čemu je poznat dom Helder Camara?

Dok se u početku II. vatikanskog koncila raspravljalo o dogmatskim pitanjima intervenirao je dom Helder pitanjem: „Zar da mi trošimo čitavo vrijeme u diskusijama unutarnjih crkvenih problema dok u isto vrijeme umire od gladi dvije trećine čovječanstva?“ To je pitanje naišlo na velik odaziv i razumijevanje koncilskih otaca i na svoj način je znatno utjecalo na daljnji tijek Koncila, posebno na pastoralnu konstituciju o Crkvi u suvremenom svijetu *Gaudium et spes*.

Vrativši se s Koncila siromašnim je seljacima, žrtvama veleposjednika, podijelio zemlju koja je pripadala biskupiji, a sam se iselio iz biskupske palače i nastanio u sakristiji jedne crkve. Poznata je njegova izjava: „Kada siromašnima dajem hranu, nazivaju me svecem, kada pitam zašto siromašni nemaju hrane, nazivaju me komunjarom.“ Bio je proročki glas onih bez glasa, zauzimajući se hrabro za svoju siromašnu braću. Kada ga je Majka Terezija jednom upitala kako uspijeva zadržati poniznost, rekao je da se samo mora zamisliti pri trijumfalmom ulasku u Jeruzalem - ne kao Isus već kao magarac. Zauzimao se za socijalne zakone, opismenjivanje, ljudska prava, agrarnu reformu, izravno pregovarao s političarima o političkim, društvenim i ekonomskim sferama javnog života ukazujući na zloporabe i nastojeći ih prevladati. Evo nekoliko njegovih izjava koje izražavaju njegov životni stav:

- *Kada jedan sanja sam, to i dalje ostaje san. Kada sanjamo svi zajedno, onda to postaje stvarnost.*
- *Kad bih mogao, dao bih svakom djetetu kartu svijeta. I trudio bih se probuditi u njemu, ako je moguće, osjetljivost za svijet, u nadi da će probuditi u njemu širok interes i ljubav prema ljudima svih rasa, svih jezika, svih religija - na svim mjestima.*
- *Sretni su oni koji imaju tisuću razloga za živjeti.*
- *U borbi između Davida i Golijata - tko ne bi predvio ishod? Kakve šanse ima nenaoružani dječak u borbi s teško oborуžanim divom? Pa ipak, tek praćkom i s pet oblutaka David je potukao diva. Naših pet oblutaka su: vjera u Boga, povjerenje u istinu, povjerenje u pravdu, vjera u dobro i vjera u ljubav!*

Treća skupina:

MAJKA TEREZIJA – „Služiti siromašnima da bi se služilo životu“

Tko je Majka Terezija?

Majka Terezija je rođena 27. kolovoza 1910. u Skoplju u obitelji Bojaxhiu. Dobila je ime Agnes Gonxha (jezgra cvijeta). Odrasla je u dobrostojećoj albansko-katoličkoj obitelji. Roditelji su je odgojili u vjeri. Kada joj je bilo deset godina, njen otac je iznenada umro nakon čega se ona još više posvetila vjeri. Već sa 12 godina odlučila se za redovnički život. Ulazi u Red sestara od Loreta. Te su sestre bile angažirane u Bengaliji u Indiji, i to posebno u školstvu. Nije odmah počela s radom u Indiji, već je pozvana u centralu Reda u Irsku. Nakon par mjeseci provedenih u Irskoj 1929. godine putuje u Indiju. U Kalkuti je položila redovničke zavjete nakon čega je 17 godina radila u školi Svetе Marije u Kalkuti gdje je imenovana i ravnateljicom.

U svakodnevnom dodiru s indijskom stvarnošću procijenila je da samostanski/školski angažman nije dovoljan, da je bijeda u Indiji tako beskrajna, a sirotinja toliko prepuštena sebi, poglavito u bolesti i smrti. Tražila je od svojih poglavica da je puste na ulice Kalkute. Nakon dvije godine konačno je dobila dozvolu da napusti svoj red, te je sama pošla među najsilomašnijima u Kalkuti. Živjela je među najsilomašnjima od svih silomašnih, u tzv. Slamovima u Kalkuti. Godine 1949. postala je Indijka i osnovala red Misionarki ljubavi. Uskoro je dobila (1950.) odobrenje nadležnog biskupa da započne s novom družbom. Majka Terezija i njezine sestre posvetile su se zapuštenoj djeci i umirućima te drugim teškim bolesnicima, počevši od gubavaca. Pravilo reda zasnovano je na jednostavnom geslu: „Služiti silomašnima da bi se služilo životu.“ Za svoj nesebični rad Majka Terezija je dobila mnogobrojne nagrade među kojima je najznačajnija

Nobelova nagrada za mir 1979. godine. Dana 5. 09. 1997. godine odjeknuo je glas svijetom: umrla je živa svetica. Tako bi se ukratko mogao sažeti životni put dug 87 godina, nesebično poslanje i sjajna karizma Majke Terezije.

Po čemu je poznata Majka Terezija?

Majka Terezija je živjela živu kršćansku vjeru koja je u konkretnim slučajevima pozivala na ljubav, mir i oprost, a osuđivala mržnju, osvetu i zlo. Indija ju je prisvojila kao idealnu kćerku. Ta je sićušna pogнутa starica cijelim svojim životom bila živi znak Božje ljubavi među ljudima, osobito prema najsiromašnjima i odbačenima. Već je samom svojom pojavom predstavljala protest potlačenih i odbačenih protiv svijeta koji je svojim velikim dijelom označen materijalističkim shvaćanjem i težnjom za užicima i zabavama.

U svijetu tržišta, u kojem se sve mjeri gospodarskim pokazateljima Majka Terezija se predstavljala kao siromašna žena, žena koja izabire život služenja najsiromašnjima među siromašnjima, onima koje nitko ne želi. Taj izbor bio je u potpunoj suprotnosti sa suvremenom kulturom. Suvremena kultura se osjetila ranjenom i na neki način izazvanom od Majke Terezije te su se srca tolikih ljudi otvorila svjedočenju te žene. Majka Terezija predstavljala je Evandelje i pokazala da i u 20. stoljeću Evandelje djeluje i daje smisao životu. Perez de Cuellar na zasjedanju UN-a predstavio je Majku Tereziju ovim riječima: „Predstavljam vam najmoćniju ženu na svijetu. Ona uistinu predstavlja Ujedinjene narode jer je u njezinom srcu trpljenje tolikih ljudi.“ Majka Terezija je slušala te riječi, a onda podigla ruku i pokazala krunicu koju je uvijek nosila sa sobom i rekla: „Ja sam samo siromašna žena koja moli. Moleći Gospodin mi stavlja u srce ljubav kako bih mogla ljubiti siromašne.“ Potom, kao što je često činila, upravila je svoj pogled prema nazočnim predstavnicima naroda i rekla odlučnim glasom: „Molite i vi i vaše će se srce ispuniti ljubavlju kako biste mogli ljubiti siromašne oko vas.“ To je Majka Terezija, to je svjedočanstvo koje nam je ona ostavila.

Grob Majke Terezije je mjesto na kojem se predstavnici različitih religija okupljaju na zajedničku molitvu. Majka Terezija iz Kalkute svojim je životom potvrdila da je mogla imati otvorene ruke za siromahe i patnike jer ih je prije imala sklopljene pred Bogom, a služiti čovjeku za nju je značilo učiniti nešto lijepo za Boga. Svojim je postupcima definirala pojam ljubavi. Prepoznavši ljudе u nevolji, u njenoj duši javila se silna želja ne da tuguje nad njihovom sudbinom, ne da ih sažaljeva... željela im je pomagati, bez obzira na opasnosti po vlastiti život. U njenoj duši razbuktala se vatra ljubavi koja se, srećom, prenijela na druge i tako postala prepoznatljivom u cijelom svijetu.

Četvrta skupina:

JEAN VANIER – „Krik njihove patnje duboko me je dirnuo“

Tko je Jean Vanier?

Jean Vanier, Kanađanin, rođen je 1928. godine u Švicarskoj. Obitelj je zbog očevih diplomatskih aktivnosti živjela u Engleskoj i Francuskoj. Otac mu je od 1959. do 1967. godine bio generalni guverner Kanade. Početkom Drugog svjetskog rata odlazi u školu britanske Kraljevske ratne mornarice. Postaje mornarički časnik gdje ostaje na službi punih osam godina. No traženje vlastitog puta i poziva dovodi ga do odluke o napuštanju obećavajuće časničke karijere. Bila je 1950. godina. U svom traženju upisuje studij filozofije i teologije na Katoličkom institutu u Parizu. Upoznaje dominikanskog svećenika o. Thomasa Philippea koji postaje njegovim duhovnim ocem i prijateljem. O. Philippe je bio duhovnik jedne ustanove na sjeveru Francuske za osobe s intelektualnim teškoćama.

Nakon položenog doktorata Jean se vraća u Kanadu te započinje sveučilišnu karijeru. Došavši ponovno posjetiti o. Thomasa iznova susreće svijet osoba s mentalnim hendikepom. Počinje posjećivati brojne institucije u kojima, tada u vrlo teškim uvjetima, te osobe žive. U jednom od takvih mjesta susreće Raphaela i Philippea, dva čovjeka s mentalnim teškoćama i poziva ih da dođu zajedno s njim živjeti. *Arka*, kako je prozvao njihovu zajednicu, rođena je 1964. godine. Ljudi su mu počeli pomagati tako da je Arka mogla rasti. Dijeleći s njima život, Jean je postupno otkrivao

svu ljepotu tih osoba i plodnost njihova života. Svojim poniznim i konkretnim angažmanom postao je zagovornikom osoba s intelektualnim teškoćama, a po njima i brojnih drugih koje je društvo odbacilo.

Zajedno s Marie-Hélène Mathieu osnivač je pokreta *Vjera i svjetlo* koji okuplja osobe s mentalnim hendikepom, njihove roditelje i prijatelje u zajednicama susreta i prijateljstva. Pisac je brojnih knjiga, prevedenih na 29 jezika, u kojima naglasak stavlja na ranjivost ljudske osobe i sučut, ukazujući na strahove koji razdvajaju ljude i korijen su sukoba. Njegova vizija ljudskog društva kao tijela u kojem je svaki član važan i nezamjenjiv, a osobito onaj najslabiji, izvire iz života kojeg 45 godina dijeli s osobama s intelektualnim teškoćama.

Po čemu je poznat Jean Vanier?

U razgovoru za Glas Koncila Vanier je rekao: „*Arka* je prije svega mjesto dubokog čovještva nadahnuto Isusovim evanđeljem, mjesto gdje ljudima pomažemo rasti, otkrivati im njihovu vrijednost i smisao života. Istina, u početku je moja gesta bila izraz solidarnosti i velikodušnosti, ali postupno sam otkrivaо da profesionalna pomoć, iako potrebna, nije bila za njih i najvažnija. Duboki vapaj njihova bića za prijateljstvom i ljubavlju nadilazio je sve druge potrebe. A biti voljen znači čuti od drugoga da je sretan što postojim, da sam za njega dragocjen i vrijedan. Vrlo brzo postali smo prava zajednica u kojoj smo zajedno živjeli, jeli, molili, radili... Tolike su osobe s hendikepom sazrele u mudrosti, miru i radosti kroz ove godine. Tako je nastala *Arka*.

Ljudi su počeli otkrivati svu okrutnost naspram osoba s hendikepom: smještane u velike ustanove, bile su lišene svakoga ljudskog dostojanstva. Tijekom svih tih godina učinjen je stvaran pomak unutar samog društva zahvaljujući i brojnim udrugama roditelja. Zajednica je rasla: drugi su mi se pridružili, pa smo mogli prihvatiti sve više osoba, otkrivajući novi tip zajednice, vrlo fleksibilne, u kojoj je naglasak na zajedničkom životu s osobama s mentalnim hendikepom. To znači da sve što činimo, činimo zajedno. Otkrivamo da je takav način života duboko ljudski - biti uz drugoga, pomagati mu da raste, razvija se i bude sretan...

Zajedništvo je duboko ljudska i kršćanska stvarnost. Ono je radost bivanja zajedno, ono znači zajedno dijeliti život, pomagati drugome da raste do punine svoje zrelosti. Zajedništvo je temelj svake naše zajednice. Otkrivamo da nas taj odnos zajedništva i prijateljstva s najkrhkijima, odbačenima uvodi u srce kršćanskog otajstva, u srce Isusove poruke. A ona je prije svega poruka ljubavi i zajedništva...

Svako je društvo nastalo prema modelu piramide: na vrhu su oni koji imaju moć i bogatstvo, a na dnu su robovi, sluge... osobe koje boluju od mentalnih bolesti, ili osobe s hendikepom. Isus je uzeo posljednje mjesto, došao je preobraziti model društvene piramide u tijelo u kojem svatko ima svoje mjesto kakvi god njegovi darovi i poteškoće bili. Svakome od nas je povjerenje poslanje u tijelu čovječanstva i Crkve, više nema posljednjeg mesta!“

5. Iznošenje rezultata rada, nadopuna i korekcija:

Učenici iznose svoje radove. Vjeroučitelj može postaviti poneko dodatno pitanje:

- Što vas najviše zadivljuje kod ove osobe, i slično?

6. Sinteza s aktualizacijom:

„Proročki razmišljati, govoriti i djelovati najčešće izaziva otpore, zlovolju, sukob, mržnju pa i otvorena progonstva. Stoga su kršćani u svim vremenima često znali propustiti proročki osporiti i prokazati zlo svojega vremena i svoje sredine bilo da se radilo o zapostavljanju Boga ili o uništavanju čovjekova dostojanstva i njegovih prava. Imajući to u vidu, ne čudi što je isto tako u svim vremenima bilo kršćana koji su više ili manje radikalno osporavali i prozivali Crkvu poradi njezina odustajanja od proročkog angažmana i osude zala... Kritika je tijekom povijesti bilo mnogo. I svi su ti kritičari ukazivali, ponekad čak veoma agresivno i nestrpljivo, na manjak vjernosti poticajima Duhu, a time i na neautentičnost crkvene egzistencije. U tom kontekstu često se pojavljuje izraz konformizam. On najčešće znači suočenje okolnom svijetu i njegovim zlima uz istovremeno više ili manje svjesno potiskivanje nadahnucu Duha.“ (N. Bižaca)

Vi, vjeroučenici ste krizmanici, odnosno rođeni od Duha. Svijet u vama, mladim kršćanima, gleda Crkvu. Slika koju svijet ima o Crkvi ovisit će i o vašem djelovanju. Hoćete li i vi, zbog straha ili inercije, upasti u šablonsko, tradicionalističko kršćansko ponašanje koje se zadovoljava povremenim ili češćim liturgijskim iskazivanjem vlastitog kršćanstva ili ćete, nadahnuti Duhom, razvijati „šesto čulo“ za „znakove vremena“ te rasvijetljeni Duhom pružiti uvjerljivo svjedočanstvo brige i zauzetosti za suvremenog čovjeka?

Duh svijeta vrlo je jak i uvjerljiv. Ne budemo li njegovali prostor tištine u duši u kojem nam Duh može govoriti i ne odvojimo li vrijeme za njegovo osluškivanje u molitvi i čitanju Božje riječi, preplavit će nas duh svijeta i onesposobiti za uočavanje svega onoga što se sudara s Isusovom vizijom svijeta i čovjeka. Ili, ako i zapazimo raskorak između Isusove vizije i ovoga što nas okružuje, možda ćemo biti „nadahnuti“ da taj raskorak pokušamo rješavati ne-Isusovim metodama i tako se i sami, zaobilaznim putem uključimo u izgradnju protu-Božjeg svijeta. Pozvani ste da jednoga dana, kada kao mladi ljudi preuzmete neku društvenu ulogu, živite i djelujete kao osobe „rođene od Duha“.

7. Molitveni završetak:

„Dragi Isuse, pomozi nam da širimo tvoj miomiris kuda god idemo. Preplavi naše duše svojim duhom i životom. Potpuno nas ispuni Sobom i ovladaj cijelim našim bićem tako da naši životi mogu biti jedino odsjaj Tvoga života. Svjetli kroz nas i budi u nama tako da svaka duša koju sretnemo može osjetiti tvoju prisutnost u našim dušama. Nek' podignu oči i ne vide više nas, već samo Isusa! Ostani s nama, i tad ćemo početi sjati kao što Ti sjajiš; sjati tako da budemo svjetlo drugima. Amen!“

(iz: *Molitve velikih ljudi. Molitve i meditacije Majke Terezije*)

*Pripremio:
Mili Plenković*